

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 21.8.1902
Číslo výtisku: 230
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
♦KRAMERIUS♦

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerus@nkp.cz

1902.

V Praze, ve čtvrtek dne 21. srpna.

K číslu 230.

Na «Národní Listy»
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojitou zásilkou:
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplacení
a inseráty
přijímá administrace
v Malinské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice

Telefonické zprávy „Nár. Listů“.

Násilnosti jihlavských Němců.

Z Vídně, 21. srpna. «Neue Fr. Presse» přinesla o útoku jihlavských Němců na klidné účastníky slavnosti sokolské naprosto vyhraněnou zprávu. Dnes jest list ten nucen uveřejnit tuto opravu: «Jednak v zájmu pravdy, jednak z té příčiny, aby se nepředstihovalo soudnímu vyšetřování, žádám v zastoupení jihlavského «Sokola» z jednohlasného usnesení výboru jeho na základě § 19. tisk. z. za následující opravu: Není pravda, že jubilejní slavnosti jihlavského Sokola zúčastnily se sokolské spolky z Prahy a Časlavi. Jest naprosto nepravdivo, že členové sokolské jednoty se chovali vyzývavě, že přepadení a těžce ranění Sokol z Německého Brodu volal do davu posměšně: «Na zdar!», že úředně povolená slavnost telocvičnice, jež se konala vnitřní zdi besedních, byla národní demonstrací, že časlavská hudební kapela spoluúčinkovala a že městská policie výtržností německých nacionálních výtržníků nemohla zamezit. Naopak jest pravdou, že členové českých spolků se chovali tak korektně a chvaly-hodně, jak jest přikázáno známou disciplínou spolků sokolských, kteréž jediné nutno děkovati, že účelně připravené výtržnosti neměly v zápětí katastrofu.» — Josef Sedláček, předseda.

Italský král do Švýcarska.

Z Bernu, 21. srpna. «Baseler Nachrichten» sdělují, že jest nyní jisto, že spolkový prezident dr. Zemp uvítá krále italského německy a že král rovněž německy odpoví.

Místodržitel na objízďce.

Z Innsbrucku, 21. srpna. Místodržitel bar. Schwarzenau odjede v nejbližší době do Bolzana, odkud podnikne výlety do okolí a navštíví při tom politické osobnosti, s nimiž bude míti jednání o sporných záležitostech železničních a o otázce autonomie Tyrolska.

FEUILLETON.

Z praktického života.

Napsal Jaroslav Hašek.

Kupec Václav Pazourek přecházel rozčileně ve svém skladišti mezi sudy kávy, koření a balíky papíru.

Chvilími hrál zuřivě do otevřeného sudu, nabral několik zrněk kávy, které opět zlostně mrštil nazpět.

Jeho žena mu řekla: „Hlupáku!“

Není to sice nic zvláštního v jeho domácnosti, ale dnes se stalo za zvláštních okolností, které ho mohou zlostit na vědy.

Dnes v poledne sedí v bytě u oběda, a náhle služka hlásí nějaké pány. Šli ho zvát na ples obchodního gremia.

Před pány výbory nemohl se rozhodně ukázat bez kabátu, s vyhrnutými rukávy u košile, i odešel do vedlejšího pokoje, aby doplnil svou toaletu.

Nějakým způsobem převrhl při tom vázu.

Jeho žena se ulekla a vykřikla: „Hlupáku!“

Kdyby byla jenom to řekla! Páni výbory si mohli pomyslet, že on to řekl své ženě, bylo by dobře, ale ona opakovala toto hanlivé slovo s dodatkem: „Áno, jsi hlupák, Václave Pazourku!“

Ta slova křičela a ve vedlejšími pokoji páni výbory! Jak mu soucíně při rozchodu tiskli ruku. Nyní se to rozhlásí! Že se jen nešťastnou náhodou oženil!

Kupec došel na konec skladiště a zakopl o láhve s minerální vodou, stojící na zemi.

„Tak tohle je pořádek! Nedbalci, já vás naučím, Josefe, pojďte sem!“ křičel do krámu na příručího.

Pro bezpečnost císaře Viléma.

Z Berlína, 21. srpna. K osobní bezpečnosti císařských manželů za jejich pobytu v Poznani byla učiněna rozsáhlá bezpečnostní opatření. Při vyjíždě jejich bude vojsko tvořiti vždycky hustý a silný špalír. Seznamy cizinců v hotelích jsou podrobeny nejprísérnějšímu dozoru. Všichni cizinci musí se náležitě legitimovati. Zvláště má policie na mušce Poláky do Poznane přijíždějící.

Telegrafické zprávy.

Z Bělehradu, 21. srpna. (C.-B.) Bulharský poštovní ředitel Stojanov mešká zde za příčinou uzavření smlouvy mezi Srbskem a Bulharskem, kterou by poplatky poštovní a telegrafní mezi oběma zeměmi byly postaveny na stejnou výši s poplatky domácimi.

Bankér Hoskier přijede do Bělehradu příští pondělí.

Z Utrechtu, 20. srpna. (C.-B.) Burští generálové vrátili se dnes odpoledne do Haagu.

Z Londýna, 20. srpna. (C.-B.) Perský šach opustil dnes dopoledne v průvodu prince Waleského Londýn a odjel do Portsmouthu. Tam byl přivítán králem a odebral se pak s ním na palubu královské yachty.

Z Nov. Yorku, 20. srpna. (C.-B.) Kolumbijská revoluční junta prohlašuje, že obdržela zprávu, že se vládní vojsko v Aquadulce se šesti generály a 3000 muži v velkém množství nábouj povstalcům vzdalo. Tito postupují k Panamě.

Z letošních českých výstav.

Krajinská výstava na Kladně uzavřena.

Poslední tři dny na krajinské výstavě minuly za zvýšené účasti obecnosti. Život v těchto dnech oživen a vzpružen byl některými vzácnými návštěvami, jež pozornost všeobecnou na se obracely. V pondělí viděli jsme mezi hosty dobrodromy naši paní Náprstkovou v průvodu nakladatele p. Šimáčka. V ten den přišly také sokolské dorosty z obcí Křečhlav, Dubí, Bošteradu a Drně. V úterý návštěva pana

Za chvíli přiběhl zavolaný bezvousý mladík. „Nedbalce, kdo sem postavil ty láhve, zakopl jsem o ně, nemůžete je přece postavit jinam? Skladiště je dosti velké, je vidět, že se sem nehodíte.“

„Vašnosti, vy jste je ráčil sem sám postavit, včera večer.“

„Tak? Podívejme se, vy holobrádku, vy byste snad chtěl mne kárát? Já že jsem je sem postavil? To jste mohl říci tam, kde jste se vyučil, vy nedbalý chlape!“

„Vašnosti, račte odpustit, já jsem se vyučil u vás.“

„Tak u mně? Hm, tím hůře pro vás. Čtyři roky jste se učil, ale naučil jste se, že se máte vůči svému chefu slušně chovat a drze neodpovídat.“

„Račte odpustit vašnosti, já ty láhve postavím jinam.“

„Co jste řek’? Že chcete ty láhve přestavit. Kdo je tam postavil, co?“

„Vy, vašnosti!“

„Nu, tak, holobrádku, vy tedy byste chtěl jednat proti vůli svého chefa, vy jeden...!“

„Když jste ráčil před chvílí říci.“

„Co, že já něco říkal?“ Vy jste hrozně drzý, jděte pryč, sice vás vyhodím. Kdo vás sem vlastně poslal?“

„Vy, vašnosti. Ráčil jste zavolat.“

„Já, že jsem vás zavola? Hleďte, ať jste pryč, nebo...“, křičel rozčilený kupec za blýdým příručím, který spěšně utekl do krámu.

Václav Pazourek dále se procházel skladištěm.

Jeho žena mu před výbory řekla: „Hlupáku!“

místodržitele přilákala mnoho účastníků na výstavu, ač den všední byl, činila návštěva přes 2500 osob. Odpoledne zavítali také vzácní hosté Srbové (z Prahy) vedení dr. Ivana Sajkoviče z Bělehradu. Uvítali je členové pořadatelského odboru výstavy pp. Bledý Hrabě a Pospíšil. 10 pánů a 3 damy, kteří do Kladna přibyli, byli nad míru potěšeni výstavou, kdež uvítal je předseda technického odboru p. fed. Rössler a na odchodu promluvil k nim starosta pan dr. Hruška. Dlouho do noci bylo na výstavě veselo. Sředa se škaredým počasím svým trochu pokazila náladu i návštěvu výstavy, která navzdor tomu, že stále přišlo, dostoupila do 6. h. přece celého tisíce, tak že od počátku překročeno číslo 105.000 návštěvníků. O osmé hodině večerní uspořádán lampionový průvod, načež předseda výkonného výboru a starosta král. horního města Kladna p. MUDr. Jaroslav Hruška uzavřel výstavu touto významnou řečí, v níž za napjaté pozornosti pravil:

Velečinné shromáždění! Drazí moji spolkoobčané! Dámy a pánové! Nemohu se nhrábiti rozčilení a pohnutí, chápaje se v tento večer slova, které má být slovem posledním. Nemohu se zhaviti rozlostností, že vlastními svými rty vysloviti mám ukončení této naší výstavy krajinské, která jako lužná pohádka vstala ze suchopáru běžného života, aby stíhajícími se zjevily nejvzácnějších a vzácných návštěv, nepřehlédných řad a šiků nejdrznějších hostů ze všech vrstev našeho národa, opojným kypěním proclitě v ajemnosti a přáteleství na všech stranách se utajujícího šumivým ruchem pravé zůslechující společnosti demokratičnosti, záplavou světél, zpěvem, hudbou, veselím křepícího kola, vkusem a slinotností našich paní a dívek, dobrostí a nadšením možná, jasolet mládeže nás všechny osvěžovala, okouzlovala a unášela.

Než musím tak říci. Paměťtí staré pravdy, kterou krásnými slovy odělní básník Eugena Oněgina, že je štašen, kdo od kvasu života vstal ještě mladav květulet, kdo číši na dno nedopil a román celý nedečet, musíme se s výstavou rozloučit, musíme se rozžehnat s ní svěží a plnou života, aby stín její z onoho zázemí, do kterého zapadají osoby a věci, které byly, zjevoval se nám jasný, mladý, ladný a krásný tak, že po něm budeme toužit a že nebudeme moci jeho zapomenouti.

Takového skonku poetického, který je cenným jako život sám, ora sobě zastihuje, aby památka její ve své lahodě a v stesku, kterým v srdcích našich se hude ozývala, rovnala se váze její a důležitosti práce, kterou byla vykonala.

O ní možno věci říci, že byla dílem dobrým, dílem, které se stalo bohatým zdrojem poučení a povznese svým oblesatelným i navštěvovatelům, že byla pramenem citi pro obec tohoto města a pro náš okres samosprávný i politický, že byla věrným ukazovatelem našich předností i našich nedostatků.

Náhle upřel svůj zrak na prázdné místo v koutě.

Včera tam ještě viděl sud se sušenými švestkami. Kam to ti lidé jen dali? Jednají proti jeho rozkazům. Vzpomeňte se, odmlouvají.

Odmlouvá každý příručí, učedníci i služba odmlouvá. Zejména učedníci jsou v poslední době nějak bujni. Snad, že je dobře živí, ale ode dneška bude jim dávat menší porce. Takhle by mu přerostli přes hlavu. Dále to nejde. Josefovi sníží plat, že byl před chvílí hrubý. Nyní se však zeptá, kam dali ten sud.

„Frantiku, Ondřeji, Josefe, pojďte sem,“ volal kupec na příručí.

Objevili se však jen dva

„Kde jest Ondřej?“

„Vašnosti, prosím, v krámě jest mnoho lidí i musil tam zůstat, aby je obsloužil.“

„Vida, ten ví, co se patří, ale vy ne! V krámě je mnoho lidí a vy místo, abyste hleděli obsloužit obecnost, necháte všeho a jdete sem, jak na procházku. Takhle dál to nejde. Přivedli byste mne na mizinu, rozumíte! Klidte se.“

„Vašnosti, vy jste nás ráčil zavolat...“

„I zavola, rezavola, jděte a neodmlouvejte! Proč pak jste neposlali sem učedníky?“

„My, prosím, nevěděli.“

„Co nevěděli, vy nevíte vůbec nic, jenom plat přijímat a o ostatní ať se starají Pán Bůh a já. Ať sem jdou učedníci!“

Za nedlouho přišli tři učedníci, třesouce se strachem,

Kupec si je prohlídl od hlavy k patě.

„Je vidět, že jste něco provedli, máte strach, vy darmoedi. Proč pak jste nepřišli, když jste viděli, že příručí mají v krámě mnoho práce?“

„Prosím, my nevěděli.“

Támto výsledky poutlých bohatě odměnila všechna práce ty, kteří jak ve výboru výkonném, tak v odborech technickém, finančním a pořádatelském o nakoléhání a zdar její se byli přičinili. Z přehledky svých sil vracíme se opět k práci, abychom dále nesli břímě dne i borka, vracíme se s přesvědčením a s vědomím, že dovedeme mnoho sami ze sebe, že jsme činitelem, jehož není lze podceňovati. Postavili jsme světlou své na kbelec, aby bylo viděno — a ono bylo viděno — ukázali jsme, že jsme platnou součástí národního našeho celku.

My žijeme v samém středu země a nevidíme za hranice, my nemáme zpřátelených sousedů, kterým bychom věrnou ruku podávali, ale my podáváme ruku sobě, druh druhu, my zřime okem upřeným a ostrážitým na hranice a vidíme jasné tu ladnou konturu, kterou se řasí odvěká naše vlast, zvonící se plným právem srdcem Evropy, toto staroslavné království české, které jest úhelným kamenem národního našeho bytu a také základem Mše.

A to víme, že do posledního dechu se vynasnažíme, abychom tuto konturu zachovali neskrýšenou a nezměněnou, že nedopustíme, aby tento úhelný a základní kámen byl dělen, lámán a oslabován.

K tomu všemu třeba je síly a síly nelze nabývat a rozmnožovati než přičiněním se a prací.

Proto rozcházíme se, musíme vědět, že každý z nás ve svém oboru a na svém místě, že všichni dobrodymy máme povinnost snažiti se a pracovati na zápasu s světovým k povšechným konečným cílům dokonalosti a blaženosti lidské — že musíme každý z nás a všichni dobrodymy učiniti vše, co silami lidskými učiniti možno jest, aby národ náš živ byl na věky.

S posledním pohledem na výstavu tuto, plnou ladu, živosti a zásluh, spojuje se výhled do budoucnosti.

Není smrti, vše jest život — i ve zhoubě a smrti samé jest zárodek života nového. Proto pevně věřím, že přijde čas, kdy i tato výstava zase k životu vstane, že vstane v nynější své krásce rozmožně a oslavené bohatým přírůstkem naší zdatnosti, dokonalosti a síly.

V této víře proslavuji kraj. výstavu v král. horním městě Kladně za skončenou.

Výstava výzkovská.

Z Výzkova. (Tlgrm. »N. L.«) Výstava výzkovská prodloužena. Slavnostní zakončení koná se ve středu dne 27. srpna.

Denní zprávy.

— **Ministr dr. Rezek v Táboře.** Z Táboře, 21. srpna. Ministr dr. Rezek přijel sem dnes o 7. hod. 39 min. ráno z Jindřichova Hradce, kdež zúčastnil se ve sjezdu abiturientů z roku 1872. Na nádraží dostavili se k jeho uvítání okresní hejtmán a mistoděd rada Hula, starosta města zemský poslanec dr. Kotrbelec, městský radní dr. Zeiss a předseda okresního zastupitelstva a náměstek starosty Setunský. Ministra uvítal napřed okresní hejtmán, potom starosta. Z nádraží odejel ministr přímo na radnici, kde v zasedací síni shromáždění byli všichni členové městské rady, by pozdravili svého čestného měšťana. Starosta dr. Kotrbelec měl k ministru řeč, na kterou tento co nejserdecněji odvětil. Potom představeni byli ministru četní funkcionáři zeměpanských a samosprávných úřadů, jakož i náboženských korporací.

„Chlape, to říká každý. Vy jste nějak bujni.“

„Nejsme, prosím.“

„Nedmlouvejte! Jste bujni, nebo ne?“

„Jsme, prosím,“ zaseptali uředníci.

„To bych také řekl. Ode dneška budete chodit k obědu až ve dvě hodiny, a dostanete menší porci. Táhnete!“

Když zbledli uředníci zmizeli, vzpomněl si Kupec, že poručil ráno sluhovi, aby ten sud odnesl do krámu.

„Ať jde sem sluha!“

Sluha přišel.

„Poslouchejte, Kobzo, jestli se mně po druhé ještě stane, že když se na něco ptám, a vy když to víte, neřeknete to, dostanete výpověď! Rozumíte!“

„Prostím, já o ničem nevím.“

„Jděte, už jděte, to říká každý.“

Když sluha odešel, pravil k sobě kupec:

„Půjdeš domů, zde bys se uležel. Ne-poslouchejíš tě, dělají, co sami chtějí, odmlouvají, jsou drzí, je to s nimi kříž!“

Za půl hodiny byl Václav Pazourek ve svém bytě a pravil ke své ženě:

„Drahousku, nezlobíš se už na mne pro tu vázu? Já budu po druhé opatrnější.“

„Nezlobím se, Václave Pazourku, ale přiznej se, že jsi přece jen hlupáček, takový malý hlupáček, víd?“ pronesla něžně paní kupcová.

Z úst pana Pazourka vydrála se nesměle slova:

„Jsem, ženuško,“ a manželé objali se srdečně.

raci. Ministr všechny oslovil. O 8. hod. odejel ministr z radnice na výstaviště. Dr. Rezek odjede odpoledne povozem do Miskovic k návštěvě paní Kaizlové, večer odjede nočním vlakem do Vídně, kde zejtra počne důležitá jednání.

— Každému božstvu tvoru byla moudrou prozřetelností propůjčena v boji o život nějaká zbraň, kterouž buď své oběti zabít může anebo sám oběť jsa, její močí se ubránit záhubě. Že tento druh tvorů tvorstva jest nekonečné hůře na tom, jest na jevě, i zvlášť nejujišší stupně velice žalostné jsou opatření v tom směru, nemají jiné zbraně krom vylučování nikoli jedovatých, leč jen hnusných šťáv anebo rozšiřování metilických zápalů kolem sebe. Lvi takové zvíře ani neloví ani nepožirají. V tom ohledu jsou všeho závidění hodní. My se tak dobře nemáme, my se nesmíme rozpakovat příkladně ani před orgánem nejdůstojnějšího pana kardinála, jehož ozvušší (t. j. ozvušší orgánu), všim možným napojeno jest, vyjma ambru a vonné kofení. Nesmíme se dát odstraniti s tím méně, že arcibiskupské novinářské práce domýšlí se, že všemožným ostouzením osobnosti, kterou tuší za karabáčem na důstojné tělo jeho dolehajícím, odvrátí ji od bezohledného konání publicistické spravedlnosti. V tom se ovšem mýlí... Že by »Kat. Listy« byly novodobým pokračováním evangelia, anebo že by si je byl vyvolil duch svatý za vešední prostředek svých vuknutí, to nebude chůtí tvrditi ani největší zelota mezi pražskými kotelníky. Jeť naopak takřka všeobecným přesvědčením všech opravdových katolíků a především duchovenstva samého, že nic není a to poškodit katolictví a v neváznost uvéstí víru jako list pražských prelátů, kterýž ke svému vycházení spotřebuje tolik sprostáctví, co provazník konopí. Naprostá ignorance politická i theologická, úplný nedostatek jakékoli literární úrovně, ani stopy po nějakém nelicétném vzletu, jež musí každému píru i nejnejpříjemnějšímu propůjčiti síla víry v zásady, jež hájí, na druhé straně pak nejzavětší fanatismus proti každému, kdož by se opovážil sáhnutí na vešední moc infu-lanových lidí, a kdoby se pokusil vydrobiti z hierarchické organizace její tmel, systematické ohlupování těch nehloupějších, to jsou elementy, z nichž upletena jest novinářská stůra zvaná »Katolické Listy« I V nejmělkčích nízkostech plázcí se list ten, krom uctívání vysoce důstojných a nejdůstojnějších Jejich Milostí a jiných představitelů křesťanské pokory a poutníků Kristovou cestou, veskeré účty a zbožnosti prostý, když dopaden byl při obzvláštním případu farizejství, ano rouhačství ukrývá se za lem rouba svatého aneb světice, a volá nikoli my byli zasaženi, ale proti nebi bylo hřešeno. A je to právě královna nebes, nejvznešenější i nejpoutčtější ze všech postav svatých a světic paní, kteréž zneužívá se ke klerikálnímu švindlu v Praze nejvíce a nejčastěji. Tak bylo i při jubilejní slavnosti jednoty katolických tovaryšů, při níž mělo být působeno na sensitivitu lidí nejnížšího vzdělání průpovědkou o nějakém obzvláštním poměru boží rodící k národu českému. Ovšem jenom k tomu konci, aby se davy bezduchých Čechů daly voditi k pomníku největší české bídě a nejkrutějšího ponižení a nejstrašnější vraždy, jaké se Řím na českém národu dopustil, ku kterémuž pomníku rovněž zneužitou postavu bohordičky. Běda tomu, kdo by se odvážil ukázati na tuto pietistickou, ve skutečnosti pak rouhavou lež, pěstovanou i tiskem i řečnickými příležitostmi jubilejních slavností tovaryšské jednoty. Všechna zášť klerikalismu a ultramontanismu vyhrkne z těch pánů silou, jež svědčí o hloubce nenávisti a odpůrce jich převládá se s úžasem o obromém proudě slin a výkonosti žláz této apokalyptické ne-stvůry, jejíž odporné tělo bylo odhaleno paprskem, vrženým do hlubin nepovímanosti a tmy, v níž jedině žítí může. Není ovšem habebnějšího pranýře než posvátného orgánu z Jirchár, ale pánové kolem něho se mylí, když se domnívají, že někoho odstraší od výtčného cíle, veskerou silou potírati klerikální hnusobu v Čechách i na Moravě, tím, že jej budou na tento pranýř stavěti. Otisknou-li jeho jméno v garnituru rýze klerikálních sprostáctví, pokryjí je jenom vlastní jejich ostudou.

— **Sociálně-demokratický hlasatel** po naší věřejší odvěte ve příčině Reisorova oslovení nedělního dělnického průvodu výstavního dopřává si dnes sladkého sebeklamu, vysloveného názvem k lokalce »Národní Listy na ústupu«, ve kteréž se vrací k vývodům, námi na Reisorovo oslovení zavěšeným. Před kým nebo v čem ustupujeme?

Jest snad sociálně-demokratickému listu líto na-šeho zjevně umírněného tónu, jež si zřehledem k dělnické výstavě ukládáme, jen z toho důvodu, že bychom ji neradi poškozili, čímž uká-žujeme daleko více šetrnosti k tomuto podniku než její sociálně-demokratická řečnická? Ti nerozpakují se nikterak v nezféném a ne moudrém afektu užívati obrátů a manifestantních řečí o sociálně-demokratickém praporu nad Prahou vajíčím, o návštěvě výstavy, jakožto slibu aneb příznaku, že strana sociálně-demokratická bude brzy nejsilnější početné i duševně v národě českém. My jsme tónem ve-skrze přátelským, k němuž ovšem vůči »P. L.« nikterak zavázání nejsme, upozornili v takém u-výstavě, že kdyby návštěvě výstavní takto mělo býti rozuměno, že by se mohla — zmenšiti. Že jsme na věřejší vyzyvavost »P. L.« odpovėdėli křídě, nic nezmenili na těchto okolnostech, a také nic na pravděpodobném výsledku zkušky vlivu na národní společenství českou, kterou nám »P. L.« včera poněkud nerozvázně nabízel. Že by k ní došlo, kdyby sociálně-demokratický výstavní výbor nenabyl rozumu, zdá se býti nevyhnutelné. Dnes ovšem prohlašuje týž orgán, že považuje toliko dělnické ná-vštěvníky výstavy za budoucí rozmožnění své strany. V tom případě ustupoval by tak-kový mluvíci sociálně-demokratický od rozsahu tvrzení výstavního řečníka strany, neboť ani potom nebyla by strana sociálně-demokratická početné a ke — všemu duševně nejsilnější v národě. Je-li to rozumné — z ohledu na vý-stavní pokladnu — i tyto národní dělníky pro-hlašovati za příští vzatek sociálně-demokratický, to jest opravdu »velí sociálně-demokratické strany a dotýných dělníků« jak si »P. L.« vyhrazuje. My se jenom na to podíváme...

— **Úmrtí.** V Kostelci n. Orli zemřela slečna Žofie Vamberova po dlouhé nemoci v 29. roce věku svého. Pohřeb koná se v pátek dne 22. srpna o 10. hod. dopol.

— **Osobní.** Dr. J. Uzel vrátil se po jednorod-ním pobytu na Cejloně s hojnou kořistí přírodově-deckou do své vlasti.

— **Rodinné zprávy.** Sl. Máňa Polchartova a pan Vladimír Čerych, c. k. berní inspektor, slaví sňatek dne 26. srpna o 11. h. dop. v chrámě Matky boží před Týnem v Praze.

— **Národní jednota pro jz. Moravu.** (Ústřední vý-bor.) Slavnost a sjezd všech Národních jednot konati se bude, ne jak původně bylo ohlášeno 7. a 8. září, nýbrž 25. a 26. října 1902 v Českém Trebově. Místní odbor Nár. jednoty v Brně-III. pořádá tuto neděli o 4. hod. odpo. přednášku »O úkolech Nár. jednoty pro jz. Moravu« v Salíně.

— **K ranní zprávě o věřejší schůzi zemského výboru** dodáváme, že byl dříve vysloven souhlas ke zřízení městanské školy pro dívky v Bělé u Bezděže, jakož i k odskolení obce Rozdělava od města Kladna a k zřízení samostatné šit. obecné školy v Rozdělavě; rovněž jako při městanské škole na Zbraslavi upuštěno při městanské škole v Bernardicích na ten čas od pod-mínky, by řízení školy té spojeno bylo se správou školy obecné. K návrhu dra. Herolda usneseno, aby k ankety ve příčině Velké Prahy pozvání též zastupcové zúčastněných okresních výborů, totiž karlínského, smíchovského, vinohradského a žižkovského. Otázky pro jednání ankety té se právě jednotlivým obcím rozesílají. Žádost obce Libčan v okresu mechnickém za povýšení na městys do-poručena mistodělitelství k příznivému vyřízení. Dr. Eppinger navrhl výplatu subvence spměm róz-ným obcím a spolkům povolených, zejména též spolku pro vystavění akademického do-mu. V důvěrné schůzi jednoláse usneseno terno k obsazení nadačních míst v Strakovské aka-demii.

— **Srbští hosté** v úterý odpoledne odjeli na vý-stavu kladenskou. Na nádraží očekávali hosty naše členové výkonného výboru s povozy a zavezli je na výstaviště, kdež přivítání byli starostou města Kladna panem dr. Hruškou, i obecnost na výsta-višti sledovalo se zájmem bratry srbské a při od-jezdu provolalo jim hřimavě »Na zdar!«. Ve středu dopoledne navštívili v Praze Slávu výstavu a trá-nici temesných výrobků na Úhelném trnu, prohlédli si, provázání zácpou ochotou pl. Nábrstkové, prů-myslové museum »u Halánků«, náčez odebrali se k »Brejškově« ke společnému obědu, kde přítomní byli pan prof. Korahjev, zastupce všeslovanské vý-stavy z Petrohradu, p. dr. Scheiner, předseda »Sio-vanského klubu«, dr. Etel z Hvozdomilů a j. Po jednotlivu navštívili pak různé závody, kdež učinili větší zakázky. Deputce sestavena z pp. dra. Šajko-viče, sekretáře »Slovanského klubu« z Bělehradu, do. igumena Gideona a statkáře Jovaníče, byla před-stavena dnes dopoledne panu dr. Šrbovi, staro-stovi král. blav. města Prahy na radnici stroměst-ské panem St. Formanem, sekretářem praž. »Slov-an-ského klubu«, i projevila svůj obdiv nad pokrokem i krásou Slovanské Prahy. Zejtra o 8. hod. ranní odjedu mil hosté naši na Moravu do Vyskova k tanější výstavě, odkudž se vrátí do své vlasti.

— **Srážka na trati elektrických dráh.** Celetná ul. jest pro jízdu svojí úzkou dráhou mezi chodníkem a kolejemi elektrických dráh nemálo nebezpečnou. Jedou-li dva, tři povozy touto ulicí, jest nezbytné nut-no, aby některý z nich jel po kolejkách. A tu často-kráte se stává, že vůz tento nemůže se dosti v čas uhnouti za ním nebo proti jedoucím motorovým vozům, neboť nemá po jiné vozy kam. Případ takový